

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

23. oktober 2025*

»Præjudiciel forelæggelse – energi – fremme af energieffektivitet – direktiv 2012/27/EU – artikel 9, stk. 3 – gennemsigtig og nøjagtig beregning af forbruget af termisk energi i fællesarealer – manglende hensyntagen til den faktiske mængde varme, der leveres til hver bolig – algoritme til fordeling af omkostningerne ved forbrug af termisk energi i fællesejede bygninger«

I sag C-760/23 [Shanov]ⁱ,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Rajonen sad Plovdiv (kredsdomstolen i Plovdiv, Bulgarien) ved afgørelse af 28. september 2023, indgået til Domstolen den 8. december 2023, i sagen

»EVN Bulgaria Toplofikatsia« EAD

mod

OZ,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, F. Schalin, og dommerne M. Gavalec (refererende dommer) og Z. Csehi,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- »EVN Bulgaria Toplofikatsia« EAD ved K. Nikolov, S. Popov og S. Radev,
- OZ ved advokat A. Slavchev,

* Processprog: bulgarsk.

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

– Europa-Kommissionen ved B. De Meester og E. Ruseva, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 9, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF (EUT 2012, L 315, s. 1), af artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/32/EF af 5. april 2006 om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester samt om ophævelse af Rådets direktiv 93/76/EØF (EUT 2006, L 114, s. 64) samt af artikel 101 TEUF, 107 TEUF og 169 TEUF.
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem »EVN Bulgaria Toplofikatsia« EAD (herefter »EVN«), en virksomhed, der leverer termisk energi, og OZ, der er en fysisk person, vedrørende et søgsmål med påstand om betaling af fakturaer vedrørende levering af termisk energi til den bolig, som OZ ejer i en fællesejet ejendom, der er tilsluttet et fjernvarmesystem.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 8. og 20. betragtning til direktiv 2012/27 har følgende ordlyd:
 - »(8) Den 8. marts 2011 vedtog [Europa-]Kommissionen sin meddelelse om en energieffektivitetsplan 2011. Meddelelsen bekræftede, at [Den Europæiske Union] ikke er på rette spor for at opnå sit mål for energieffektivitet. Det er til trods for fremskridtene i de nationale energieffektivitetspolitikker, der er skitseret i de første nationale energieffektivitetshandlingsplaner, som medlemsstaterne har forelagt for at opfylde kravene i [direktiv 2006/32]. En første gennemgang af det andet sæt af handlingsplaner bekræfter, at Unionen ikke er på rette spor. For at afhjælpe dette er der i energieffektivitetsplanen 2011 præciseret en række energieffektivitetspolitikker og -foranstaltninger, som dækker hele energikæden, herunder energiproduktion, -transmission og -distribution; den offentlige sektors ledende rolle inden for energieffektivitet; bygninger og apparater; industri; og behovet for at give slutkunderne mulighed for selv at styre deres energiforbrug. [...]
- [...]
- (20) En vurdering af muligheden for at oprette en »hvid attest«-ordning på EU-plan har vist, at et sådant system i den nuværende situation ville medføre meget store administrative omkostninger, og at der er risiko for, at energibesparelserne ville blive koncentreret i nogle enkelte medlemsstater og ikke finde sted over hele Unionen. Målet for en sådan ordning på EU-plan kunne i hvert fald på nuværende tidspunkt bedre opnås ved hjælp af nationale

ordninger for energispareforpligtelser for energiselskaber eller andre alternative politiktiltag, der fører til energibesparelser af samme størrelse. Ambitionsniveauet for sådanne ordninger bør fastsættes i form af en fælles ramme på EU-niveau, men medlemsstaterne bør samtidig overlades en betydelig fleksibilitet med mulighed for at tage fuldt hensyn til, hvordan det nationale marked er organiseret, og til de specifikke forhold i energisektoren og slutkundernes vaner. Den fælles ramme bør give energiselskaberne mulighed for at tilbyde energitjenester til alle slutkunder og ikke kun til dem, de sælger energi til. Dette øger konkurrencen på energimarkedet, da energiselskaberne kan differentiere deres produkt ved at levere supplerende energitjenester. Den fælles ramme bør give medlemsstaterne mulighed for at stille krav i deres nationale ordning, der forfølger et socialt sigte, navnlig for at sikre, at sårbare kunder får adgang til fordelene ved højere energieffektivitet. Medlemsstaterne bør på grundlag af objektive og ikkediskriminerende kriterier fastsætte, hvilke energidistributører eller energileverandører i detaileddet der bør være forpligtet til at nå de energisparemål for slutanvendelsen, der er fastlagt i dette direktiv.

[...]«

4 Dette direktivs artikel 1, stk. 1, bestemmer:

»Dette direktiv opstiller en fælles ramme af foranstaltninger til at fremme energieffektivitet i Unionen med henblik på at sikre, at Unionens overordnede mål på 20% for energieffektivitet i 2020 nås, og bane vejen for yderligere forbedringer af energieffektiviteten derefter.

Det fastlægger regler beregnet til at fjerne hindringer på energimarkedet og overvinde markedssvigt, som hindrer en effektiv forsyning og anvendelse af energi, og kræver, at der fastsættes vejledende nationale mål for energieffektivitet for 2020.«

5 Det nævnte direktivs artikel 9, stk. 1 og 3, fastsætter følgende:

»1. Medlemsstaterne sørger for, at slutkunder i forbindelse med forbrug af elektricitet, naturgas, fjernvarme, fjernkøling samt varmt brugsvand, så vidt det er teknisk muligt og økonomisk fornuftigt og står i et rimeligt forhold til de potentielle energibesparelser, udstyres med individuelle målere til en konkurrencedygtig pris, som nøjagtigt afspejler slutkundens faktiske energiforbrug og angiver det faktiske forbrugstidspunkt.

En sådan individuel måler til konkurrencedygtig pris stilles altid til rådighed, når:

- a) en eksisterende måler udskiftes, medmindre dette ikke er teknisk muligt eller ikke er omkostningseffektivt i forhold til den anslåede potentielle energibesparelse på lang sigt
- b) der oprettes en ny forbindelse i en ny bygning, eller der foretages større renoveringsarbejder i en bygning, jf. [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (EUT 2010, L 153, s. 13)].

[...]

3. Leveres opvarmning og køling eller varmt vand til en bygning fra et fjernvarmenet eller fra en central kilde, der betjener flere bygninger, installeres en varme- eller varmtvandsmåler ved varmeveksleren eller på leveringsstedet.

I ejendomme med flere lejligheder og bygninger til flere formål med en central varme- og kølekilde eller forsyning fra et fjernvarmenet eller fra en central kilde, der betjener flere bygninger, installeres der senest den 31. december 2016 individuelle forbrugsmålere, der måler forbruget af varme eller køling eller varmt vand i hver enhed, hvis det er teknisk gennemførligt og omkostningseffektivt. Er det ikke teknisk gennemførligt eller omkostningseffektivt at benytte individuelle målere til at måle varmemeforbruget, anvendes der individuelle varmemefordelingsmålere til at måle varmemeforbruget i hver radiator, medmindre den pågældende medlemsstat godtgør, at installationen af sådanne varmemefordelingsmålere ikke vil være omkostningseffektiv. I disse tilfælde kan der overvejes alternative omkostningseffektive metoder til måling af varmemeforbruget.

Anvender ejendomme med flere lejligheder fjernvarme eller fjernkøling, eller er egne fælles varme- eller kølesystemer til sådanne ejendomme almindelige, kan medlemsstaterne for at sikre gennemsigtig og nøjagtig beregning af det individuelle forbrug indføre gennemsigtige regler for fordelingen af omkostningerne til varme- eller varmtvand i sådanne ejendomme. Reglerne skal, når det er relevant, omfatte retningslinjer for metoden til fordeling af omkostningerne til varme og/eller varmt vand som følger:

- a) varmt vand til husholdningsbehov
- b) varme fra ejendommens installation og med henblik på opvarmning af fællesarealer (hvis trapper og gange er udstyret med radiatorer)
- c) til opvarmning af lejligheder.«

6 Artikel 10 i direktiv 2012/27 med overskriften »Faktureringsoplysninger« bestemmer i stk. 1:

»1. Har slutkunderne ikke intelligente målere som omhandlet i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT 2009, L 211, s. 55)] og [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF (EUT 2009, L 211, s. 94)], sikrer medlemsstaterne, hvis det er teknisk muligt og økonomisk begrundet, senest den 31. december 2014, at faktureringsoplysningerne er nøjagtige og bygger på det faktiske forbrug, jf. bilag VII, punkt 1.1, i alle de sektorer, der er omfattet af nærværende direktiv, herunder energidistributører, distributionssystemoperatører og energileverandører i detailledet.

Denne forpligtelse kan opfyldes ved at indføre et system, hvor slutkunderne selv regelmæssigt foretager aflæsningen og underretter energileverandøren om aflæsningerne fra deres måler. Kun i de tilfælde, hvor slutkunden ikke har givet meddelelse om måleraflæsning for en given faktureringsperiode, baseres faktureringen på et anslået forbrug eller en fast takst.

2. De målere, der installeres i overensstemmelse med direktiv [2009/72] og [2009/73], skal muliggøre nøjagtig fakturering baseret på faktisk forbrug. Medlemsstaterne sikrer, at slutkunderne har mulighed for let adgang til supplerende oplysninger om hidtidigt forbrug, der giver dem mulighed for selv at foretage detaljeret kontrol.

Supplerende oplysninger om hidtidigt forbrug skal omfatte:

- a) de samlede oplysninger for mindst de foregående tre år eller perioden siden starten på forsyningskontrakten, hvis den er kortere. Oplysningerne skal svare til de perioder, for hvilke der er fremskaffet hyppige faktureringsoplysninger, og
- b) detaljerede oplysninger om forbrugstidspunktet for en hvilken som helst dag, uge eller måned og et hvilket som helst år. Disse oplysninger stilles til rådighed for slutkunden via internettet eller målergrænsefladen for en periode på mindst de foregående 24 måneder eller perioden siden starten på forsyningskontrakten, hvis den er kortere.

3. Uanset om der er installeret intelligente målere:

- a) skal medlemsstaterne kræve, at i det omfang der foreligger oplysninger om slutkundernes energifakturering og hidtidige forbrug, stilles de på slutkundens anmodning til rådighed for en leverandør af energitjenester, der er udpeget af slutkunden
- b) skal medlemsstaterne sikre, at slutkunderne får mulighed for at vælge elektroniske faktureringsoplysninger og fakturaer, og at de på anmodning modtager en klar og letforståelig redegørelse for, hvordan deres faktura er fremkommet, navnlig hvis fakturaer ikke er baseret på det faktiske forbrug
- c) skal medlemsstaterne sikre, at fakturaen ledsages af relevante oplysninger, der giver slutkunderne en samlet oversigt over de aktuelle energiomkostninger, jf. bilag VII
- d) kan medlemsstaterne fastsætte, at oplysningerne på disse fakturaer på slutkundens anmodning ikke skal anses for at udgøre en betalingsanmodning. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at leverandører af energikilder tilbyder fleksible ordninger for faktiske betalinger
- e) skal medlemsstaterne kræve, at oplysninger om og overslag over energiomkostninger rettidigt gives til forbrugerne efter anmodning og i et letforståeligt format, som de kan bruge til at sammenligne aftaler på et ensartet grundlag.«

7 Følgende fremgår af punkt 1.1 i bilag VII til direktiv 2012/27 med overskriften »Mindstekrav til fakturering og faktureringsoplysninger baseret på faktisk forbrug«:

»Fakturering baseret på faktisk forbrug

For at give slutkunderne mulighed for at styre deres eget energiforbrug bør faktureringen finde sted på grundlag af det faktiske forbrug mindst en gang årligt, og faktureringsoplysningerne bør stilles til rådighed mindst hvert kvartal, på anmodning eller hvis forbrugerne har valgt elektronisk fakturering, ellers to gange årligt. Gas, der kun anvendes til madlavning, kan fritages for dette krav.«

8 I medfør af dette direktivs artikel 27 med overskriften »Ændring og ophævelse« blev direktiv 2006/32 ophævet med virkning fra den 5. juni 2014 med visse undtagelser.

Bulgarsk ret

Energiloven

- 9 Artikel 38b, stk. 1, i Zakon za energetikata (energiloven) af 9. december 2003 (DV nr. 107 af 9.12.2003) i den affattelse, der finder anvendelse på omstændighederne i hovedsagen (herefter »energiloven«), bestemmer:

»Energivirksomheder, der er parter i de i artikel 38a, stk. 1, omhandlede kontrakter, skal oplyse deres forbrugere af energitjenester om:

- 1) [...] priser for vedligeholdelsesservice og andre priser for tjenesteydelser, der er knyttet til den godkendte aktivitet

[...]

- 3) [...] de faktisk forbrugte mængder og værdien af de leverede ydelser i den aftalte periode for måling uden yderligere betalingspligt for denne service

[...]«

- 10 Denne lovs artikel 125, stk. 3, bestemmer:

»De nærmere bestemmelser og tekniske betingelser vedrørende varmforsyning, den operationelle forvaltning af varmforsyningssystemet, producenternes og kundernes tilslutning til fjernvarmenet [herefter »fjernvarmenet«], distributionen, indstilling af varmforsyningen og afbrydelsen af varmforsyningen fastsættes ved energiministerens bekendtgørelse.

[...]«

- 11 Denne lovs artikel 139, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Fordelingen af forbruget af varmeenergi i en fællesejet ejendom sker efter et forbrugsfordelingssystem.

[...]«

- 12 Den nævnte lovs artikel 140, stk. 1, bestemmer:

»Fordelingen af forbruget af termisk energi mellem kunderne i en fællesejet ejendom sker ved hjælp af:

[...]

- 2) [...] apparater til fordeling af varmemeforbrug, dvs. individuelle varmemefordelingsmålere, der opfylder landets gældende regler, eller individuelle varmemålere

- 3) [...] apparater til fordeling af forbruget af varmt vand til husholdningsbrug, dvs. en fælles vandmåler til forsyning af varmt vand til husholdningsbrug og individuelle målere af varmt vand, der distribueres til alle ledningstilslutninger fra bygningens installation til forsyning af varmt vand til forbrugernes ejendomme.

[...]«

13 Samme lovs artikel 140a bestemmer:

»Den samlede mængde termisk energi, der forbruges i en fællesejet ejendom, som er tilsluttet en understation for abonnenter eller en selvstændig del heraf, fordeles mellem varmt vand og opvarmning.«

14 Energilovens artikel 141 fastsætter følgende:

»(1) Termisk energi til varmt vand i en fællesejet ejendom bestemmes af:

- 1) mængden af vand, der forbruges i bygningen til varmt vand til husholdningsbrug, og som måles af den fælles måler
- 2) omkostninger til termisk energi til opvarmning af en kubikmeter vand af den i nr. 1 omhandlede mængde, fastsat på de betingelser og i henhold til de nærmere bestemmelser, der er fastsat i den i artikel 125, stk. 3, omhandlede bekendtgørelse.

(2) Den i stk. 1 omhandlede termiske energi fordeles mellem kunderne på de betingelser og i henhold til de nærmere bestemmelser, der er fastsat i den i artikel 125, stk. 3, omhandlede bekendtgørelse.«

15 Denne lovs artikel 142 har følgende ordlyd:

»(1) Termisk energi bestemt til opvarmning af en fællesejet ejendom består af forskellen mellem den samlede mængde termiske energi til distribution i en fællesejet ejendom og mængden af termisk energi til varmt vand, der fastsættes i overensstemmelse med artikel 141, stk. 1.

(2) Termisk energi til opvarmning af en fællesejet ejendom består af varme fra bygningens installation, termisk energi til opvarmning af fællesarealer og termisk energi til opvarmning af individuelle lejligheder.

[...]«

Bekendtgørelsen om fjernvarme

16 Artikel 38 i Naredba za toplosnabdyavaneto n° 16-334 (bekendtgørelse nr. 16-334 om fjernvarme) af 6. april 2007 i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »bekendtgørelsen om fjernvarme«), bestemmer:

»Producenten, varmetransmissionsvirksomheden eller leverandøren forsyner kunderne med termisk energi på følgende betingelser:

1. Enhederne tilhørende ejerne eller indehaverne af den reelle brugsret er tilsluttet distributionsnettet for termisk energi.
2. Der indgås en aftale om salg af termisk energi mellem den virksomhed, der transporterer termisk energi, og kunderne i henhold til almindelige forretningsbetingelser.

3. Forbrugere af termisk energi betaler de månedlige rater for termisk energi inden for fristen.«

17 Artikel 52, stk. 1 og 2, i bekendtgørelsen om fjernvarme bestemmer:

»(1) Fordelingen af termisk energi mellem forbrugerne i fællesejede bygninger sker ved hjælp af [varmemålere] på følgende måde:

- 1) individuelle fordelingsmålere for termisk energi, der er installeret på alle varmegivere og/eller individuelle termiske målere for ejendomme, i overensstemmelse med de standarder og normative retsakter, der gælder på det nationale område
- 2) en fælles måler for koldt vand anbragt før kedlen til forsyning af varmt vand og individuelle målere for varmt vand, der distribueres til alle ledningstilslutninger fra bygningens installation til forsyning af varmt vand til forbrugernes ejendomme.

(2) De i stk. 1 omhandlede apparater bidrager til at bestemme den del af den termiske energi, der forbruges af de forskellige forbrugere af fællesejede ejendomme nedstrøms i [varmemåleren].

[...]«

18 Denne bekendtgørelses artikel 57 fastsætter:

»(1) Når mængden af termisk energi måles ved hjælp af [varmemålere], der er installeret uden for ejendommens grænser, korrigeres de målte mængder for de teknologiske omkostninger til termisk energi i sektoren mellem [varmemålere] og ejendommens grænse.

(2) De teknologiske omkostninger til termisk energi til infrastrukturen fastsættes i overensstemmelse med afsnit IV.

(3) Bestemmelsen i stk. 1 vedrører ligeledes understationer for abonnenter i fællesejede ejendomme og ejendomme, der ejes af enkeltpersoner.

[...]«

19 De supplerende bestemmelser til bekendtgørelsen indeholder i stk. 1 følgende definitioner:

»1. »Algoritmen« er et system af regler (formler), der bestemmer rækkefølgen af beregningerne, og hvis anvendelse fører til løsning af et bestemt problem.

[...]

2a. »Varmeanlæggets faktisk installerede effekt« er summen af varmegivernes installerede effekt i alle ejendomme i den fællesejede bygning.

3. Ved »installation i bygningen« eller »indre installation« forstås kombinationen af de vigtigste vertikale og horisontale distributionsrørledninger til varmegiverne samt udstyr til distribution og levering af termisk energi fra understationen for abonnenter til kundernes ejendom. Når flere bygninger er tilsluttet en understation for abonnenter, er hver af varmetilslutningsledningerne et element af bygningens tilsvarende installation.

[...]

8. »Bygningens maksimale specifikke omkostninger« er den maksimale mængde termisk energi, der frigives fra en installeret effekt på en kilowatt fra en varmegiver i bygningen under den tilsvarende driftsordning for bygningens installation.

[...]

- 13a. »Varmeanlæggets konstruerede effekt« er den effekt, som det interne varmeanlæg har, og som bestemmes ved hjælp af ejendommens investeringsprojekt.

[...]«

- 20 Overgangsbestemmelserne og de afsluttende bestemmelser i samme bekendtgørelse indeholder et stk. 2, der har følgende ordlyd:

»(1) Ejere og/eller indehavere af en reel brugsrettighed til en ejendom i en fællesejet bygning er forpligtet til:

- 1) at installere apparater til fordeling af forbruget på forseglede varmegivere i deres ejendom
- 2) installere varmtvandsmålere på alle ledningstilslutninger, der forbinder deres faste ejendom med bygningens installation til forsyning af varmt vand til husholdningsbrug.

[...]«

- 21 Bekendtgørelsen om fjernvarme indeholder et bilag med overskriften »Metodologi for fordeling af forbruget af termisk energi i fællesejede ejendomme« (herefter »metodologien«), hvis punkt 1 bestemmer:

»Forbruget af termisk energi, der skal fordeles, er den mængde termisk energi, der måles ved hjælp af varmemåleren i understation for abonnenter, korrigeret efter teknologiske omkostninger i forhold til ejendommens grænse og mængden af termisk energi, der forbruges for at supplere opfyldningen af bygningens installation, når der anvendes en varnebærer fra fjernvarmenet.«

- 22 Metodologiens punkt 2 har følgende ordlyd:

»Den termiske energi, der måles ved hjælp af en varmemåler i en understation for abonnenter i en fællesejet ejendom i en given måleperiode, er summen af den energi, der forbruges til opvarmning, den energi, der forbruges til forsyning med varmt vand til husholdningsbrug, og de teknologiske omkostninger til termisk energi i understationen for abonnenter.«

- 23 Metodologiens punkt 6 præciserer, at den mængde termisk energi, der forbruges til opvarmning, er forskellen mellem energien som defineret i metodologiens punkt 1 og mængden af termisk energi til forsyning af varmt vand til husholdningsbrug.

24 Metodologiens punkt 6.1 fastsætter:

»Mængden af termisk energi, som forbruges til opvarmning, omfatter den mængde termiske energi, der afgives af bygningens installation, af varmegivere på fællesarealer, og af varmegivere i individuelle ejendomme.«

25 I henhold til metodologiens punkt 6.1.1 afhænger mængden af termisk energi fra bygningens installation af bygningens art og termofysiske egenskaber og af varmeinstallationen. Den bestemmes af den energileverandør, der foretager fordelingen af forbruget i overensstemmelse med den matematiske formel i dette punkt.

26 Metodologiens punkt 6.1.3. er affattet således:

»Den mængde termisk energi [...] udtrykt i kWh, der afgives fra bygningens installation, fordeles i forhold til ejendommenes opvarmelige volumen i henhold til grundplanen.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

27 EVN, der er en energivirksomhed som omhandlet i energiloven, er indehaver af en licens til produktion og transport af termisk energi, på grundlag af hvilken selskabet bl.a. forsyner fællesejede ejendomme med varme og varmt vand.

28 OZ ejer en ejendom i en fællesejet bygning, der er tilsluttet fjernvarme, for hvilken EVN leverer den termiske energi, der er nødvendig for, at bygningen kan fungere.

29 I denne sammenhæng krævede EVN af OZ et beløb på 519 bulgarske leva (BGN) (ca. 265 EUR) for dennes forbrug af termisk energi i perioden fra den 1. maj 2018 til den 31. oktober 2020, hvilket beløb ikke blev betalt. Som følge heraf krævede EVN ligeledes morarenter på 78,20 bulgarske leva (BGN) (ca. 40 EUR) for perioden fra den 3. juli 2018 til den 5. april 2021.

30 Da OZ ikke betalte disse beløb, har EVN anlagt sag ved Rajonen sad Plovdiv (kredsdomstolen i Plovdiv, Bulgarien), som er den forelæggende ret, med påstand om, at OZ tilpligtedes at betale de nævnte beløb.

31 OZ har bestridt at være betalingspligtig for de beløb, som EVN har krævet, bl.a. med den begrundelse, at den matematiske formel, der er omhandlet i metodologiens punkt 6.1.1, og som danner grundlag for beregningen af fordelingen af forbruget af termisk energi mellem de forskellige medejere, er i strid med EU-retten. OZ har endvidere gjort gældende, at der ikke foreligger en skriftlig aftale om levering af energi, at det af EVN krævede beløb ikke svarer til det faktiske forbrug, at målerne er defekte, at understationen for abonnenter, dvs. bygningens tekniske lokale, hvorfra der distribueres varme og varmt vand i de forskellige dele af bygningen, ikke er i god stand, og at der ikke er nogen regelmæssig beregning af energiforbruget.

32 Efter den sagkyndige erklæring, der blev udarbejdet i forbindelse med hovedsagen, og som parterne ikke har bestridt, blev det konstateret, at de anvendte varmemålere opfyldte kravene i bekendtgørelsen om fjernvarme, men også at det pågældende varmeanlæg var behæftet med visse uregelmæssigheder, hvilket betød, at de oplysninger, som leverandøren havde lagt til grund, var ukorrekte.

- 33 Den sagkyndige rejste navnlig tvivl om de beregninger af fordelingen af forbruget af termisk energi, der blev foretaget på grundlag af den matematiske formel i metodologiens punkt 6.1.1, for så vidt som disse beregninger bevirkede, at de brugere, der ikke forbruger termisk energi, skulle betale en del af de beløb, der skulle erlægges af de brugere, der forbrugte den termiske energi, men som ikke betalte deres fakturaer.
- 34 I denne henseende er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt metodologien er forenelig med artikel 9, stk. 3, i direktiv 2012/27. Den forelæggende ret har i denne forbindelse anført, at elementerne i den matematiske formel i metodologiens punkt 6.1.1. ikke er klare, og at det, henset til de elementer der tages i betragtning i denne formel, er højst sandsynligt, at de beløb, der afkræves forbrugere, som ikke forbruger termisk energi i deres boliger, er for høje. Den nævnte formel er nemlig baseret på teoretiske oplysninger, der fremgår af planerne for opførelse af varmeanlæg, uden at tage hensyn til de faktiske betingelser, hvorunder disse anlæg fungerer i praksis, og uden at vide, om disse faktiske forhold er de samme som dem, der teoretisk er forudset.
- 35 På denne baggrund har Rajonen sad Plovdiv (kredsdomstolen i Plovdiv) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er artikel 9, stk. 3, i [direktiv 2012/27] og artikel 169 TEUF til hinder for betaling af udgifterne til varmeenergi fra en bygnings installation, når trapper og gange i denne bygning ikke er udstyret med radiatorer?
 - 2) Er artikel 9, stk. 3, i direktiv [2012/27] og artikel 169 TEUF til hinder for, at et fjernvarmeforsyningsselskab har mulighed for på grundlag af en national lovgivning at kræve [betaling for termisk energi, der anvendes af] en bygnings installation, når mængden af [termisk] energi bestemmes efter en formel, som er udviklet af administrationen, og
 - indfører en faktor til bestemmelse af den andel, som den installerede ydelse fra bygningens installation udgør af varmeanlæggets samlede ydelse, uden at det står klart, hvorledes denne faktor fastlægges
 - lægger en installeret ydelse fra bygningens installation til grund, uden at der tages hensyn til, hvilke ydelser der faktisk er installeret
 - ikke tager hensyn til temperaturen af varmemæreren i bygningens installation
 - lægger til grund, at installationen altid drives med fuld ydelse
 - ikke tager hensyn til de forskellige typer varmesystemers (her Tichelmann) specifikke funktion og sidestiller dem med hensyn til deres [virkninger]
 - automatisk lægger en gennemsnitstemperatur på 19°C til grund for fællesejede bygninger?
 - 3) Er artikel 9, stk. 3, i direktiv 2012/27 og artikel 169 TEUF til hinder for, at et fjernvarmeforsyningsselskab har mulighed for på grundlag af en national lovgivning at kræve [betaling for den termiske energi, der anvendes til produktion af varmt vand til husholdningsbrug], når mængden af [termisk] energi bestemmes efter en formel, som er udviklet af administrationen, og som ikke tager i betragtning, hvilken temperatur det varme vand [til husholdningsbrug] skal opvarmes til, når det leveres til aftagerne, eller hvilken [termisk] energi der er påkrævet ved denne opvarmning, og ikke tager hensyn til, hvor

mange kubikmeter varmt vand aftagerne har brugt, og [idet] det altid er sikret, [stadig i henhold til denne formel,] at der i opvarmningsperioden om vinteren beregnes en dobbelt så stor vandmængde som om sommeren?

- 4) Er artikel 13 i [direktiv 2006/32,] artikel 9, stk. 3, i direktiv 2012/27 og artikel 169 TEUF til hinder for, at et fjernvarmeforsyningselskab har mulighed for på grundlag af en national lovgivning at kræve [betaling for forbrugt termisk fra installationen] i en fællesejet bygning, som er proportional i forhold til lejlighedernes opvarmelige volumen i henhold til grundplanen, uden at der tages hensyn til den mængde varmeenergi, som faktisk er afgivet i overensstemmelse med den tekniske kapacitet af radiatorerne i den enkelte lejlighed?

Har det betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, at [den termiske energi] fra bygningens installation i henhold til den nationale lovgivning udgør en af bestanddelene i algoritmen for beregning af det slutbeløb, som forbrugerne skal betale for den samlede varme (summen af beløbene for den [termiske] energi, der afgives af bygningens installation, samt opvarmning og varmt vand), idet størrelsen af det beløb, der skal betales for opvarmning af en lejlighed[,] fremkommer som differencen mellem den samlede opvarmningsenergi (minuenden) og summen af [termisk energi] fra installationen, den [termiske] energi, der afgives af radiatorerne i de fællesejede dele af bygningen, og [den termiske energi] til varmt vand [til husholdningsbrug] (subtrahenden)?

- 5) Udgør en national lovgivning, hvorefter forbrugere skal betale for levering af [termisk] energi, der afgives af en bygnings installation, i forhold til lejlighedernes opvarmelige volumen i henhold til grundplanen, uden at der tages hensyn til den [termiske energi], der faktisk er afgivet til de enkelte lejligheder, en tilsidesættelse af forbuddet mod misbrug af en dominerende stilling i henhold til artikel 101 TEUF og forbuddet mod ydelse af ulovlig statsstøtte i henhold til artikel 107 TEUF?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Formaliteten

- 36 Kommissionen har bestridt, at de præjudicielle spørgsmål kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som de vedrører fortolkningen af artikel 101 TEUF, 107 TEUF og 169 TEUF.
- 37 Kommissionen har fremhævet, at anmodningen om præjudiciel afgørelse hverken indeholder oplysninger, der gør det muligt at fastslå en forbindelse mellem genstanden for tvisten i hovedsagen og artikel 101 TEUF, 107 TEUF og 169 TEUF, eller de faktiske og retlige omstændigheder, der gør det muligt for Domstolen at give den forelæggende ret et hensigtsmæssigt svar med henblik på afgørelsen af den tvist, der verserer for den.
- 38 Hvad angår den ønskede fortolkning af artikel 169 TEUF har Kommissionen desuden gjort gældende, at eftersom denne bestemmelse vedrører en kompetence for Unionen, bør fortolkningen heraf ikke være relevant for vurderingen af foranstaltninger truffet af medlemsstaterne. I denne henseende fastsætter direktiv 2012/27 en minimumsharmonisering og forhindrer således ikke medlemsstaterne i at vedtage strengere foranstaltninger for at sikre en øget forbrugerbeskyttelse.

- 39 Det bemærkes i denne henseende, at den ved artikel 267 TEUF indførte procedure er et middel til samarbejde mellem Domstolen og de nationale retter, som giver Domstolen mulighed for at forsyne de nationale retter med de elementer vedrørende fortolkningen af EU-retten, som er nødvendige for, at de kan afgøre den for dem verserende tvist. Inden for rammerne af dette samarbejde tilkommer det den nationale ret, for hvilken hovedsagen er anlagt, som alene har direkte kendskab til de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, og som har ansvaret for den afgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Når de forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen af EU-retten, er Domstolen følgelig principielt forpligtet til at træffe afgørelse (dom af 29.11.1978, Redmond, 83/78, EU:C:1978:214, præmis 25, og af 4.10.2024, Biohemp Concept, C-793/22, EU:C:2024:837, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 40 Når dette er sagt, kan Domstolen ikke træffe afgørelse om et præjudicielt spørgsmål, når det klart fremgår, at den af den nationale ret ønskede fortolkning savner enhver forbindelse med realiteten i den sag, der er anlagt for den, eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en hensigtsmæssig besvarelse af de stillede spørgsmål (dom af 13.7.2000, Idéal tourisme, C-36/99, EU:C:2000:405, præmis 20, og af 4.10.2024, Biohemp Concept, C-793/22, EU:C:2024:837, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).
- 41 I denne henseende kræver artikel 94 i Domstolens procesreglement, at enhver anmodning om præjudiciel afgørelse skal indeholde »en kortfattet fremstilling af tvistens genstand og de relevante faktiske omstændigheder, således som de er fastslået af den forelæggende ret, eller i det mindste en fremstilling af de faktiske oplysninger, som ligger til grund for spørgsmålene«, »ordlyden af de nationale bestemmelser, som vil kunne finde anvendelse i den foreliggende sag, og i givet fald relevant national retspraksis« samt »en fremstilling af grundene til, at den forelæggende ret finder, at der er tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af visse EU-retlige bestemmelser, samt af sammenhængen mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, som finder anvendelse på tvisten i hovedsagen«.
- 42 I det foreliggende tilfælde indeholder anmodningen om præjudiciel afgørelse ingen oplysninger, der kan godtgøre, at der består en tilknytning mellem den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning og de bestemmelser i EUF-traktaten, som ønskes fortolket.
- 43 Denne anmodning indeholder således hverken de faktiske oplysninger, der gør det muligt for Domstolen at forstå, hvorfor afgørelsen af tvisten i hovedsagen kræver en fortolkning af artikel 101 TEUF, 107 TEUF og 169 TEUF, eller grundene til, at den forelæggende ret finder, at en sådan fortolkning er nødvendig for den med henblik herpå.
- 44 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at det femte spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 101 TEUF og 107 TEUF, ligesom det første til det fjerde spørgsmål, ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som de vedrører fortolkningen af artikel 169 TEUF.

Realiteten

- 45 Den forelæggende ret ønsker med det første til det fjerde spørgsmål, som skal behandles samlet, nærmere bestemt oplyst, om artikel 9, stk. 3, i direktiv 2012/27 skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, hvorefter ejeren af en lejlighed i en fællesejet ejendom er forpligtet til at betale, for det første, omkostninger, der faktureres den pågældende for

den termiske energi, der afgives fra samtlige rørledninger og anlæg til distribution og levering af termisk energi inde i bygningen, herunder når ejendommens fællesarealer ikke er udstyret med radiatorer, idet disse omkostninger ikke fastsættes på grundlag af et faktisk og individuelt forbrug, men er genstand for en sammenlægning og derefter en fordeling mellem medejerne i forhold til deres lejligheds opvarmelige volumen, og, for det andet, omkostninger, der faktureres den pågældende for dennes individuelle forbrug af termisk energi til opvarmning af den pågældendes lejlighed og for varmt vand til husholdningsbrug, når disse omkostninger ikke fastsættes på grundlag af et faktisk og individuelt forbrug, men på grundlag af en matematisk formel, der er baseret på uklare eller uunderbyggede parametre.

- 46 Indledningsvis bemærkes, at den forelæggende ret med det fjerde spørgsmål har anmodet Domstolen om en fortolkning af bestemmelserne i direktiv 2006/32, nærmere bestemt direktivets artikel 13, som navnlig bestemmer, at medlemsstaterne skal sikre, at fakturaer til slutkunder er baseret på det faktiske energiforbrug og præsenteres på en klar og forståelig måde.
- 47 I henhold til artikel 27, stk. 1, i direktiv 2012/27, som erstattede direktiv 2006/32, blev det sidstnævnte ophævet med virkning fra den 5. juni 2014. I henhold til artikel 28, stk. 1, i direktiv 2012/27 skulle medlemsstaterne sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 5. juni 2014. Dette direktiv indeholder i øvrigt ingen særlig bestemmelse hvad angår den tidsmæssige anvendelse af bestemmelserne i direktiv 2006/32, som det erstattede.
- 48 Eftersom de faktiske omstændigheder i tvisten i hovedsagen vedrører perioden fra den 1. maj 2018 til den 31. oktober 2020, skal de præjudicielle spørgsmål med henblik på at give den forelæggende ret et hensigtsmæssigt svar derfor undersøges i lyset af bestemmelserne i direktiv 2012/27.
- 49 Det skal først og fremmest bemærkes, at direktiv 2012/27 i henhold til dets artikel 1 har til formål at fremme en bedre energieffektivitet. I denne sammenhæng, og som det fremgår af ottende betragtning til dette direktiv, henvises der til hele energikæden fra energiproducent til slutkunde for at nå dette mål.
- 50 I denne henseende skal medlemsstaterne i henhold til artikel 9, stk. 1, i direktiv 2012/27 sikre, at slutkunder, så vidt det er teknisk muligt, økonomisk fornuftigt og forholdsmæssigt, udstyres med individuelle målere, der nøjagtigt afspejler det faktiske energiforbrug og angiver det faktiske forbrugstidspunkt.
- 51 I en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor der er tale om ejendomme med flere lejligheder, der er tilsluttet et fjernvarmenet, fastsætter dette direktivs artikel 9, stk. 3, andet afsnit, nærmere bestemt, at der senest den 31. december 2016 skal installeres individuelle forbrugsmålere for at gøre det muligt at måle forbruget af varme, køling eller varmt vand for hver enhed, når dette er teknisk muligt og omkostningseffektivt. Denne bestemmelse præciserer endvidere, at hvis det ikke er omkostningseffektivt eller teknisk muligt at anvende sådanne målere, skal der anvendes individuelle varmefordelingsmålere til at måle varmeforbruget i hver radiator, idet medlemsstaterne dog kan overveje alternative omkostningseffektive metoder til måling af varmeforbruget.
- 52 Det fremgår således af artikel 1 i direktiv 2012/278, sammenholdt med 20. betragtning hertil, at medlemsstaterne råder over et vidt råderum både hvad angår valget af passende foranstaltninger med henblik på at reducere energiforbruget og fremgangsmåderne for gennemførelsen af de nævnte foranstaltninger. De kan i denne henseende bl.a. fastsætte gennemsigtige regler

vedrørende fordelingen af omkostninger forbundet med forbrug af termisk energi eller varmt vand i lejlighederne i bygningerne. I stedet for at vælge en præcis og udtømmende regulering kan medlemsstaterne også fastsætte en generel ramme, der giver samejerne et råderum.

- 53 I denne henseende præciserer dette direktivs artikel 9, stk. 3, tredje afsnit, at i en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor ejendomme med flere lejligheder anvender fjernvarme eller fjernkøling, eller hvor egne fælles varme- eller kølesystemer til sådanne ejendomme er almindelige, kan medlemsstaterne for at sikre gennemsigtig og nøjagtig beregning af det individuelle forbrug indføre gennemsigtige regler for fordelingen af omkostningerne til varme- eller varmtvandsforbruget i sådanne ejendomme. Disse regler kan, når det er relevant, omfatte retningslinjer for fordelingen af omkostninger, der er forbundet med forbruget af for det første varmt vand til husholdningsbrug, for det andet varme afgivet fra bygningens installation og med henblik på opvarmning af fællesarealer og for det tredje opvarmning af individuelle ejendomme.
- 54 I denne sammenhæng har Domstolen allerede fastslået, at det i visse fællesejede ejendomme, der er tilsluttet et fjernvarmenet, såsom den i hovedsagen omhandlede ejendom, er vanskeligt at forestille sig en fuldstændig individualisering af varmeregningerne, navnlig for så vidt angår den indre installation, dvs. samtlige rørledninger og distributionsanlæg samt levering af termisk energi inde i den pågældende bygning, og fællesarealerne. Hvad nærmere bestemt angår den indre installation kan være vanskeligt, eller endda umuligt, præcist at fastlægge den varmemængde, der afgives fra denne installation i hver lejlighed. Denne mængde vedrører nemlig ikke blot den varme, der afgives inde i den pågældende lejlighed af de elementer, som tilhører den indre installation, men ligeledes den termiske udveksling mellem opvarmede og ikke-opvarmede lokaler. Lejlighederne i en fællesejet ejendom er ikke uafhængige af hinanden på det termiske plan, eftersom varmen cirkulerer mellem de opvarmede enheder og de enheder, der er mindre eller slet ikke opvarmede (jf. i denne retning dom af 5.12.2019, EVN Bulgaria Toplofikatsia og Toplofikatsia Sofia, C-708/17 og C-725/17, EU:C:2019:1049, præmis 85 og 86).
- 55 Hvad i første række angår spørgsmålet om, hvorvidt medlemsstaterne kan fastsætte, at ejeren af en lejlighed i en fællesejet ejendom er forpligtet til at betale omkostninger for den termiske energi, der afgives af den indre installation, herunder når denne ejendoms fællesarealer ikke er udstyret med radiatorer, skal det bemærkes, at direktiv 2012/27 ikke pålægger medlemsstaterne, når de fastsætter gennemsigtige regler for fordelingen af omkostningerne ved forbruget af termisk energi, en betingelse om, at fællesarealerne i en fællesejet ejendom skal være udstyret med radiatorer.
- 56 Som det fremgår af artikel 9, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 2012/27 og af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 54, skal der i ejendomme, der er tilsluttet et fjernvarmenet som det i hovedsagen omhandlede, desuden sondres mellem den varme, der afgives af den interne installation, bl.a. som følge af, at varmerør krydser visse lejligheder, og at der finder termisk udveksling sted mellem opvarmede lokaler og lokaler, der ikke er det, og den varme, der afgives i fællesarealer, og som produceres af eventuelle varmegivere, såsom radiatorer på trapper og gange. Det følger heraf, at ejerne af lejlighederne ikke kan fritages for de omkostninger, der er forbundet med forbruget af termisk energi fra den indre installation, alene med den begrundelse, at ejendommens fællesarealer ikke er forsynet med sådanne varmegivere.
- 57 Hvad i anden række angår spørgsmålet om, hvorvidt artikel 9, stk. 3, i direktiv 2012/27 er til hinder for en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der fastsætter, at hver ejer af en lejlighed skal betale omkostninger for den termiske energi, der udledes af den interne varmeinstallation, i forhold til lejlighedernes opvarmelige volumen i henhold til grundplanen, har Domstolen

allerede i det væsentlige fastslået, at en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede synes at svare til begrebet »retningslinjer« som omhandlet i dette direktivs artikel 9, stk. 3, tredje afsnit, eftersom denne lovgivning fastsætter, at omkostningerne i forbindelse med forbruget af termisk energi fordeles mellem de omkostninger, der svarer til den varme, der afgives af den indre installation, omkostningerne til termisk energi bestemt til opvarmning af fællesarealerne og omkostningerne til termisk energi bestemt til opvarmning af individuelle ejendomme. Domstolen fastslog, at direktiv 2012/27, henset til det råderum, som medlemsstaterne er tillagt, ikke er til hinder for, at fakturaerne vedrørende forbruget af termisk energi fra den indre installation for hver ejer af en lejlighed i den pågældende ejendom udstedes i forhold til det opvarmelige volumen af vedkommendes lejlighed (jf. i denne retning dom af 5.12.2019, EVN Bulgaria Toplofikatsia og Toplofikatsia Sofia, C-708/17 og C-725/17, EU:C:2019:1049, præmis 90-92).

- 58 Hvad i tredje række angår den matematiske formel, på grundlag af hvilken de omkostninger, der er forbundet med forbruget af termisk energi i fællesejede ejendomme, beregnes, skal det fastslås, at artikel 9 i direktiv 2012/27 ikke fastsætter de krav, som en sådan formel skal opfylde.
- 59 I overensstemmelse med artikel 9, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 2012/27 kan medlemsstaterne indføre regler for fordelingen af omkostningerne til varme- eller varmtvandsforbruget i sådanne ejendomme for at sikre en gennemsigtig og nøjagtig beregning af det individuelle forbrug.
- 60 For at en sådan beregning af disse omkostninger kan anses for at være gennemsigtig og nøjagtig, skal den foretages på et lige så gennemsigtigt og nøjagtigt grundlag, således at slutkunden dels kan få nøjagtigt kendskab til de omkostninger, der faktureres vedkommende, dels i givet fald kan træffe foranstaltninger for at tilpasse sit personlige forbrug og dermed opfylde formålet med direktiv 2012/27, nemlig at fremme en bedre energieffektivitet.
- 61 Det følger heraf, at kravet om gennemsigthed og nøjagtighed ligeledes finder anvendelse på en matematisk formel som den i hovedsagen omhandlede, på grundlag af hvilken de nævnte omkostninger beregnes.
- 62 Selv om den matematiske formel, der er omhandlet i metodologiens punkt 6.1.1, i det foreliggende tilfælde er baseret på visse objektive oplysninger, fremgår det af de sagsakter, som Domstolen råder over, med forbehold af den efterprøvelse, som det påhviler den forelæggende ret at foretage, at den ikke tager hensyn til et vist antal parametre, der er knyttet til den faktiske drift af det i hovedsagen omhandlede varmeanlæg. En sådan formel skal nemlig bl.a. tage hensyn til bygningens særlige karakteristika, såsom isoleringen af bygningen og af varmeanlægget, de materialer, der anvendes til dette anlæg, samt en eventuel afstrømning af varme.
- 63 Ifølge den sagkyndige erklæring, der er udarbejdet inden for rammerne af tvisten i hovedsagen, savner denne formel desuden klarhed, for så vidt som den indeholder flere tvetydigheder, hvilket kan rejse tvivl om den gennemsigtige karakter af fordelingen af omkostningerne i forbindelse med forbruget af termisk energi eller varmt vand i den pågældende bygning.
- 64 I henhold til artikel 10, stk. 1, i direktiv 2012/27 skal medlemsstaterne desuden sikre, at faktureringsoplysningerne er nøjagtige og bygger på det faktiske forbrug, hvis det er teknisk muligt og økonomisk begrundet. Denne bestemmelse indeholder en henvisning til punkt 1.1 i bilag VII til dette direktiv, som under overskriften »Fakturering baseret på faktisk forbrug« bl.a. bestemmer, at for at give slutkunderne mulighed for at styre deres eget energiforbrug bør faktureringen finde sted på grundlag af det faktiske forbrug mindst en gang årligt, og faktureringsoplysningerne bør stilles til rådighed mindst hvert kvartal, på anmodning, eller hvis

forbrugerne har valgt elektronisk fakturering, ellers to gange årligt. Det følger heraf, at formelen for beregning af omkostninger bør baseres på klare og underbyggede parametre, således at faktureringen sker på grundlag af præcise oplysninger baseret på det faktiske forbrug.

- 65 Under disse omstændigheder og med forbehold for den efterprøvelse, som det tilkommer den forelæggende ret at foretage, synes den matematiske formel, der er omhandlet i metodologiens punkt 6.1.1, og på grundlag af hvilken omkostningerne forbundet med forbruget af termisk energi i fællesejede ejendomme beregnes, ikke at muliggøre en gennemsigtig og nøjagtig beregning af det individuelle forbrug som omhandlet i artikel 9, stk. 3, i direktiv 2012/27.
- 66 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første til det fjerde spørgsmål besvares med, at artikel 9, stk. 3, i direktiv 2012/27 skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter ejeren af en lejlighed i en fællesejet ejendom er forpligtet til at betale omkostninger, der faktureres den pågældende for termisk energi, som afgives fra samtlige rørledninger og anlæg til distribution og levering af termisk energi inde i bygningen, herunder når trapper og gange i bygningen ikke er udstyret med radiatorer, i det foreliggende tilfælde en andel, der er proportional i forhold til det opvarmelige volumen af vedkommendes lejlighed, for så vidt som de regler og parameter, på grundlag af hvilke de omkostninger, der faktureres den pågældende for dennes individuelle forbrug af termisk energi til opvarmning af vedkommendes lejlighed og varmt vand til husholdningsbrug, beregnes, sikrer en gennemsigtig og nøjagtig beregning af det individuelle forbrug.

Sagsomkostninger

- 67 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

Artikel 9, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter ejeren af en lejlighed i en fællesejet ejendom er forpligtet til at betale omkostninger, der faktureres den pågældende for termisk energi, som afgives fra samtlige rørledninger og anlæg til distribution og levering af termisk energi inde i bygningen, herunder når trapper og gange i bygningen ikke er udstyret med radiatorer, i det foreliggende tilfælde en andel, der er proportional i forhold til det opvarmelige volumen af vedkommendes lejlighed, for så vidt som de regler og parameter, på grundlag af hvilke de omkostninger, der faktureres den pågældende for dennes individuelle forbrug af termisk energi til opvarmning af vedkommendes lejlighed og varmt vand til husholdningsbrug, beregnes, sikrer en gennemsigtig og nøjagtig beregning af det individuelle forbrug.

Underskrifter